

Arrest

nr. 112 813 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, loco advocaat H. CILINGIR, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. S. M., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd op 1 juni 1988 geboren in het dorp Dawlatzai, district Markazi Baghlan, provincie Baghlan. Uw moeder stierf toen u nog een kind was. U bent getrouwd en u hebt één dochter. In 2006 vluchtte u naar Groot-Brittannië omdat uw vader - die een talib was - ermee instemde dat andere taliban u zouden rekruteren voor de jihad. Met de hulp van uw oom ontvluchtte u in 2006 een eerste keer uw land. Op 26 juni 2012 werd u vanuit de UK gerepatrieerd naar Afghanistan. Acht maanden eerder was uw vader overleden.

Kort nadat u opnieuw in Afghanistan was, werd u in de moskee gecontacteerd door twee taliban, één van uw dorp en één van daarbuiten. Zij zeiden dat uw vader een goede jihadist was en dat u in zijn voetsporen zou moeten volgen. Omdat u op dat moment geen keuze had, ging u akkoord. U sprak

met hen af dat u na de ramadan met hen mee zou gaan omdat u pas terug was en u wat wou rusten en tijd doorbrengen met uw familie. U sprak hierover met uw oom en u besloot opnieuw weg te gaan.

Tien dagen na het einde van de ramadan verliet u Afghanistan een tweede keer. Twintig à vijfentwintig dagen na het einde van de ramadan ontving uw familie twee dreigbrieven van de taliban. Ze kwamen ook nog twee keer langs om naar u te vragen.

Op 14 februari 2013 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan uw eerdere motivatie om Afghanistan in te ruilen voor Groot-Brittannië geen geloof gehecht kan worden. Zo zou uw oom u geholpen hebben uw land te ontvluchten nadat de taliban en uw vader - die ook een talib was - een akkoord hadden om u te laten deelnemen aan de jihad (CGVS vragen 28, 30). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar de reactie van uw vader op uw vertrek antwoordt u dat "uw vader niets heeft gezegd, dat u het eigenlijk niet weet en dat u er ook niet naar gevraagd hebt" (CGVS vragen 30-39). Nochtans mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat wanneer uw oom u helpt het land te ontvluchten terwijl uw vader wou dat u meedeed met de jihad uw vader hier niet gelukkig mee zou zijn en dat ook duidelijk zou laten blijken naar u of de familie toe. Bovendien had u vanuit Groot-Brittannië nog regelmatig contact met uw vrouw en oom, woonden jullie allemaal naast elkaar in hetzelfde dorp en verbleef uw vrouw van tijd tot tijd zelfs bij u thuis (CGVS vragen 40-41, 150). Wanneer al deze elementen in overweging genomen worden, is het frappant dat u niet zou weten wat de gevolgen waren voor uw oom. Dat u het niet zou gevraagd hebben, is gezien het risico dat uw oom voor uw welzijn nam, onbegrijpelijk. Het minste dat verwacht kan worden van u wanneer uw oom zoveel op het spel zet voor u is dat u, op uw beurt, enige interesse zou tonen in zijn lot. Dat u niet de moeite nam om te informeren naar de eventuele problemen die uw oom - met uw vader of met andere taliban - hierdoor ondervonden zou kunnen hebben, tast de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas ernstig aan. Daarnaast kan er van uitgegaan worden dat uw vrouw of uw oom ook zonder dat u er expliciet naar zou vragen u op de hoogte zouden brengen van bepaalde problemen met uw vader. Dat zij hierover niets te vertellen hadden, wijst erop dat uw vader daar dan ook geen probleem van heeft gemaakt, wat in strijd is met uw versie van de feiten. Mocht uw vader daadwerkelijk lid geweest zijn van de taliban zou hij het feit dat u naar het buitenland vluchtte in plaats van deel te nemen aan de jihad niet aanvaard hebben. In dat geval zou hij er alles aan gedaan hebben om te weten te komen waar u zat en wie u daarbij geholpen heeft. Dat hij blijkbaar noch uw oom noch uw vrouw hierover heeft geïnterpelleerd, toont verder aan dat hij hier niet mee inzate en dus ook niet betrokken was bij de taliban. De asielinstanties van Groot-Brittannië bleken overigens evenmin in uw nood aan bescherming te geloven.

Ook de problemen die u zou ondervonden hebben bij uw tweede verblijf in Afghanistan kunnen sterk in twijfel getrokken worden. Zo beweert u pas tien dagen na de ramadan uit Afghanistan vertrokken te zijn terwijl u met de taliban had afgesproken dat u hen na de ramadan zou vervoegen (CGVS vragen 54, 102). In dit opzicht is het erg opmerkelijk dat u zolang wachtte vooraleer u vertrok, u deed zelfs geen moeite om u schuil te houden voor de taliban (CGVS vragen 102, 194-195, 198-199). Aangezien de taliban volgens uw verklaringen op elk moment na de ramadan u zouden kunnen komen halen, mag er toch verondersteld worden dat u hier op zou anticiperen en geen tien dagen zou wachten om aan de taliban te proberen ontsnappen. Uw gedrag tijdens en na de ramadan wijst op een zekere onbezorgdheid die niet strookt met wat u vertelt. Verder is het evenmin aannemelijk dat de taliban u die hele periode ongemoeid zouden gelaten hebben: u was er immers al eens van door gegaan in plaats van mee te strijden met de taliban. Ook zij moeten uw voorgeschiedenis gekend hebben waardoor het niet plausibel is dat zij u zomaar uw gang zouden laten gang zonder u onder een striktere controle te plaatsen (CGVS vragen 115, 137-142). U stelt zelf dat u in die periode geen contact had met iemand van de taliban en dat u ook geen concrete afspraken maakte met betrekking tot uw deelname aan de jihad. Nochtans was één van de taliban die u aanspraken in de moskee afkomstig van uw dorp (CGVS vragen 107-109). Daarom is het ook onwaarschijnlijk dat de taliban pas 20 à 25 dagen na het einde van de ramadan - 10 à 15 dagen na uw vertrek - zouden ontdekken dat u ervandoor was gegaan. Indien het hen werkelijk menens was om u in te lijven bij de taliban mag er ten eerste van uitgegaan worden dat zij onmiddellijk na de ramadan u zouden ophalen en ten tweede dat zij sneller zouden reageren wanneer u opnieuw verdwijnt. Dit alles in combinatie met de vaststelling dat ook aan het lidmaatschap van uw vader bij de taliban sterk getwijfeld dient te worden, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven fundamenteel ondermijnd worden.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U kunt geen documenten voorleggen die uw asielrelaas ondersteunen maar u verklaart wel twee dreigbrieven van de taliban te verwachten die uw verhaal aantonen. Deze brieven hebt u echter nooit vermeld in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 18 maart 2013; CGVS vragen 104-105). Daarenboven weet u niet wat er in die brieven staat, enkel dat ze van de taliban komen (CGVS vragen 121, 134). Indien deze brieven authentiek zouden zijn, mag er toch verondersteld worden dat uw familie zou willen weten wat er precies in die brieven staat vooraleer zij deze naar u zouden opsturen. Dat zij geen enkele poging ondernomen hebben om deze brieven door iemand anders te laten voorlezen, relativeert de ernst van deze brieven. Hun omgang met deze brieven toont het geringe belang ervan aan. Ze hadden deze gemakkelijk door iemand van het dorp of uw schoonbroer kunnen laten voorlezen, en zo ook u van de inhoud op de hoogte brengen. Dat dit niet gebeurde ondermijnt bij voorbaat de authenticiteit van deze beweerde brieven.

Ook bij uw recente herkomst uit het district Markazi Baghlan kunnen vraagtekens geplaatst worden. U geeft een zeer verwarde uitleg over uw district en haar districtscentrum (CGVS vragen 16-26). Zo beweert u dat het districtshuis van Markazi Baghlan in Pul-i-Khumri ligt - wat zeer onlogisch is - en dat het provinciecentrum van Baghlan 'Markazi Baghlan' is, terwijl dit sinds 2001 terug Pul-i-Khumri is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien u pas in 2006 naar Groot-Brittannië bent gegaan en u heel die tijd in Markazi Baghlan zou gewoond hebben, mag er van uitgegaan worden dat u van deze zaken op de hoogte bent. Voorts noemt u Kunduz, Nahrin en Bamyān als aangrenzende districten. Nochtans zijn zowel Bamyān als Kunduz geen aangrenzende districten, maar provincies. Het enige district dat u correct kan benoemen is Nahrin, maar dat weegt bijlange niet op tegen wat u niet weet. U hebt evenmin iets gehoord over een ander district met de naam 'Baghlan' (CGVS vragen 23-25, 192). Nochtans was dit tot 2005 een aangrenzend district, namelijk Baghlani Jadid. Na 2005 fuseerde uw district hier zelfs mee en dit nieuw gevormd district kreeg de naam Baghlani Jadid mee. Dat dit geen belletje doet rinkelen is, tast uw beweerde herkomst verder aan. Dat u niet weet wat het provinciecentrum van uw provincie is, nog nooit gehoord hebt van 'Baghlani Jadid', welke andere districten aan het uwe grenzen en u het districtshuis van Markazi Baghlan in Pul-i-Khumri plaatst, laat toe sterk te twijfelen aan uw beweerde afkomst uit deze streek.

Daarnaast stelt u dat u in de twee maanden dat u terug in Afghanistan was niets hebt gehoord over grote gevechten of speciale gebeurtenissen in uw regio van herkomst (CGVS vragen 155, 161). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat in de periode dat u in Markazi Baghlan zou geweest zijn er een aanslag was op het leven van O. O., de minister van onderwijs en dat er door een bembom zeven soldaten omkwamen in uw district. U weet evenmin wie het districtshoofd van Markazi Baghlan was bij uw eerste en tweede doortocht in Afghanistan (CGVS vraag 157-158). Ook het bestaan van een 'Provincial Reconstruction Team' (PRT) is volledig aan u voorbij gegaan terwijl deze reeds sinds 2004 in uw regio aanwezig zijn (CGVS vraag 189). De combinatie van al deze elementen laten toe minstens te twijfelen aan uw recente herkomst uit het district Markazi Baghlan. De zaken die u wel weet vermogen niet deze appreciatie te weerleggen. Ook deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas waardoor de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Evenmin kan u de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Het CGVS stelt vast dat u over een veilig onderkomen in Kabul kan beschikken, de hoofdstad van Afghanistan. U bent een volwassen man, die ook heeft aangetoond op een zelfstandige manier te kunnen handelen. Indien u een nieuw leven kan opbouwen in bijvoorbeeld Groot-Brittannië - een totaal vreemd land en vreemde cultuur waar u zes jaar verbleef zonder statuut maar met de noodzaak er te werken om aan geld te komen en uw reis binnen Europa te kunnen verder zetten - kan u zich ook in een levendige stad zoals Kabul, in uw eigen thuisland, vestigen (CGVS vragen 66, 79-84). Evenzeer mag worden aangenomen dat u, die stelt geen scholing te hebben genoten, intussen door uw verblijf in Europa, ook de nodige 'skills' heeft ontwikkeld om in Kabul aan het werk te geraken en uw leven als volwassen man er verder uit te bouwen. Zowel uw oom als uw schoonfamilie beschikken dankzij hun bezittingen en werkzaamheden over voldoende financiële armslag om u en uw gezin te ondersteunen (CGVS vragen 68-69, 112-113, 143-147). Tot op heden is uw vrouw ook steeds afhankelijk geweest van beider families. Ook het feit dat u twee keer in staat bent gebleken een aanzienlijke som geld op tafel te leggen voor uw reis naar Europa wijst erop dat u en uw familie over voldoende kapitaal beschikken. De stad Kabul is voor u veilig en toegankelijk waardoor u er beschikt over een intern vluchtalternatief. Gezien er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw vluchrelaas, is het evenmin aannemelijk dat u in deze stad een conventie-gerelateerde vrees voor vervolging zou moeten koesteren. Dient in casu de veiligheidssituatie in Kabul te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, u legt geen enkel stuk neer dat zou toelaten uw identiteit, uw reisweg en/of terugkeer naar Afghanistan vanuit UK, of uw vluchtmotieven te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 A, 2 van de Conventie van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat de taliban haar wilden rekruteren, dat zij hen meedeelde dat zij pas in het land was en dat zij een maand rust nodig had en dat het ook ramadan was waardoor zij haar tijd wilde doorbrengen met bidden. Na de ramadan had de verzoekende partij besloten het land te verlaten. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van European Asylum Support Office (juli 2012) in verband met rekrutering door de taliban.

De verzoekende partij betoogt verder dat, wat betreft de veiligheidssituatie in Baghlan, dit op de lijst van de VN voorkomt en de hele provincie Baghlan in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De verzoekende partij verwijst naar het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat het volgende zou vermelden: *“Gedurende de verslagperiode waren hele districten, waaronder grote (deels dunbevolkte) delen van het oosten, zuidoosten, zuiden en zuidwesten, evenals grote delen van de centrale regio zeer moeilijk toegankelijk voor Afghaanse autoriteiten en hulpverleners”*. De verzoekende partij wijdt verder uit over de inhoud van voormeld ambtsbericht.

De verzoekende partij stelt verder dat zij niet kan rekenen op de Afghaanse autoriteiten aangezien zij nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking te beschermen. De verzoekende partij verwijst naar het ambtsbericht van augustus 2011 en het standpunt van UNHCR over gedwongen terugkeer.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de voorwaarden die het EVRM en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dienaangaande stellen.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat de taliban haar wilden rekruteren, dat zij een maand rust nodig had en tijdens de ramadan wilde bidden en dat zij nadien besloten had het land te verlaten. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft. Volgend motief wordt niet dienend weerlegd: *“Ook de problemen die u zou ondervonden hebben bij uw tweede verblijf in Afghanistan kunnen sterk in twijfel getrokken worden. Zo beweert u pas tien dagen na de ramadan uit Afghanistan vertrokken te zijn terwijl u met de taliban had afgesproken dat u hen na de ramadan zou vervoegen (CGVS vragen 54, 102). In dit opzicht is het erg opmerkelijk dat u zolang wachtte vooraleer u vertrok, u deed zelfs geen moeite om u schuil te houden voor de taliban (CGVS vragen 102, 194-195, 198-199). Aangezien de taliban volgens uw verklaringen op elk moment na de ramadan u zouden kunnen komen halen, mag er toch verondersteld worden dat u hier op zou anticiperen en geen tien dagen zou wachten om aan de taliban te proberen ontsnappen. Uw gedrag tijdens en na de ramadan wijst op een zekere onbezorgdheid die niet strookt met wat u vertelt. Verder is het evenmin aannemelijk dat de taliban u die hele periode ongemoeid zouden gelaten hebben: u was er immers al eens van door gegaan in plaats van mee te strijden met de taliban. Ook zij moeten uw voorgeschiedenis gekend hebben waardoor het niet plausibel is dat zij u zomaar uw gang zouden laten gang zonder u onder een striktere controle te plaatsen (CGVS vragen 115, 137-142). U stelt zelf dat u in die periode geen contact had met iemand van de taliban en dat u ook geen concrete afspraken maakte met betrekking tot uw deelname aan de jihad. Nochtans was één van de taliban die u aanspraken in de moskee afkomstig van uw dorp (CGVS vragen 107-109). Daarom is het ook onwaarschijnlijk dat de taliban pas 20 à 25 dagen na het einde van de ramadan - 10 à 15 dagen na uw vertrek - zouden ontdekten hebben dat u ervandoor was gegaan. Indien het hen werkelijk menens was om u in te lijven bij de taliban mag er ten eerste van uitgegaan worden dat zij onmiddellijk na de ramadan u zouden ophalen en ten tweede dat zij sneller zouden reageren wanneer u opnieuw verdwijnt. Dit alles in combinatie met de vaststelling dat ook aan het lidmaatschap van uw vader bij de taliban sterk getwijfeld dient te worden, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven fundamenteel ondermijnd worden.”*

De Raad wijst verzoeker er verder op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen. Een verwijzing naar een rapport over de rekrutering van de taliban, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

De verzoekende partij weerlegt voorts geen enkele van de motieven waarop het commissariaat-generaal zich steunt om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader tot de taliban behoorde. Deze motieven waaruit de commissaris-generaal besluit dat aan de eerdere motivatie om Afghanistan in te ruilen voor Groot-Brittannië geen geloof kan gehecht worden, en die de kern van het asielrelaas van de verzoekende partij raken, blijven dan ook staan.

Verder betwist de verzoekende partij haar tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden niet met betrekking tot de beweerdde dreigbrieven, haar zeer verwarde uitleg over haar district en haar districts-centrum, en alle overige elementen die toelaten minstens te twijfelen aan haar recente herkomst uit het district Markazi Baghlan. Deze tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden blijken eveneens uit de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog drie stukken neerlegt, wijst de Raad erop dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen.

Uit voorgaande elementen kan de Raad besluiten dat het commissariaat-generaal terecht heeft geconcludeerd dat het asielrelaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig is en de verzoekende partij dus niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling.

2.4. Wat betreft het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt de verzoekende partij zich tot een uiteenzetting met betrekking tot de veiligheidssituatie in Baghlan. Zij verwijst naar verschillende rapporten. Zij verliest echter uit het oog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing besliste dat de verzoekende partij een intern vluchtalternatief heeft naar Kabul. Nergens in haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dit. Bovendien onderbouwt de commissaris-generaal zijn motief met betrekking tot het intern vluchtalternatief met uitgebreide objectieve informatie afkomstig van gezaghebbende bronnen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. De loutere verwijzing van de verzoekende partij naar een ambtsbericht van juli 2012 waarin sprake is van één aanslag in Kabul en een ambtsbericht van augustus 2011 waarmee zij probeert aan te tonen dat zij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan rekenen, volstaat niet om deze uitgebreide informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij haar vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft weten te maken.

De commissaris-generaal heeft voorts omstandig gemotiveerd – rekening houdende met verzoekende partij haar persoonlijke omstandigheden – waarom Kabul een vestigingsalternatief is. Door slechts een passage te citeren uit het standpunt van UNHCR over gedwongen terugkeer zonder meer slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze pertinente motieven.

2.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM volstaat het op te merken dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.6. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER